



Коста Сивов

Човекът, който няма да
умре

Тълпата го беше наобиколила и разярено викаше срещу Него. Някои се осмеляваха да го ритат, други го мереха с камъни и клони, а трети просто стояха безучастно и наблюдаваха всичкия този сюрреализъм. За какво беше всичко това? Защо така настървено те искаха да си го изкарат на него? Какво по дяволите този човек им беше сторил? И как би могъл, да стори зло на толкова много хора. Че те даже и политиците не бяха толкова всемогъщи. Че той дори и хероинът не можеше да нарани толкова много папlach. Толкова много ли? Колко хора имаше там? Ами около тридесет милиона. Тридесет милиона ще кажете? Да – толкова. Тридесет милиона земни жители? Да – толкова. Толкова останаха след ядрения взрив на първи ноември 2019 година. Толкова оцеляха. Толкова не успяха да се избавят от мъките.

След този първи ден на ноември всичко свърши на Земята. Малцината оцелели по един или друг начин съумяваха да поддържат жалкото си съществуване. И то как? След този ден всичкия живот на Земята бе заличен или отровен. Хората бяха болни, умираха с всеки изминал час. Храната и чистата вода не достигаха, животните подивяха, а растенията престанаха да съществуват като вид. Само жалки останки напомняха, че някога са били биологичен вид.

И така до средата на 2020 година бяха останали все още живи около тридесет милиона човешки същества. Не за дълго, разбира се. Всъщност те не търсеха начин да преживяват, те просто търсеха начин да удължат агонията си. Агония, която нямаше и да продължи кой знае колко. Може би още година-две, най-много две и половина. Не повече. След такова опустошение нямаше перспектива. Нямаше и живот.

Лион Ламбер бродеше из руините на някогашен Париж. Макар да знаеше какво ще намери там, той отново искаше да види изгрева от скамейката в парка, на която се запозна със съпругата си – Мари, най-прекрасното създание, срещал някога. Мъртва от година, тя все още живееше с него в мислите му. Може би мислите му го накараха да продължава да живее. Той живееше, за да може да прекара малкото му оставащо време с мислите си за нея.

Лион Ламбер беше петдесет годишен мъж, със снежно бяла коса и набръчкано лице. Само сините му очи останаха свежи след всичко, което му се случи. Освен че отне живота на най-милиия му човек, ядреният взрив му остави и „подарък“ – рак. По ирония на съдбата той имаше рак на белите дробове, без дори да е запалил и една цигара през целия си

живот. Но това беше животът, или „C'est la vie“ – както обичаха някога да казват неговите сънародници.

Възрастният мъж беше отпуснал цялото си тегло върху скамейката, на която стоеше и очакваше изгрева с такова нетърпение, с каквото малките деца очакват Коледа. Той чакаше появата на слънцето и възобновяваше спомени в главата си. Спомени така ясни, сякаш случили се преди ден. Спомени за детството, младостта, семейния живот. Всичко хубаво, което някога го е спохождало. Всичко, което му бе останало и което имаше някакво значение в този полу-унищожен свят. Очите му грейнаха и се навлажниха в момента, в който слънцето подаде част от снагата си и се сля със сиянието на езерото в парка.

– Хубава гледка – нечий глас се чу отзад и Лион Ламбер подскочи като ударен с електрически ток. Той се изправи и погледна в посоката, от която му се счу гласът. – Добро утро, господине. Съжалявам ако съм ви изплашил, не исках. – каза човекът, стоящ на две крачки от него. Лион го огледа и установи, че е млад мъж на не повече от тридесет години. Беше прилично облечен с много чисти дрехи. Косата му беше чиста и прилежно сресана. Под русия перчем блестяха чифт кристално сини очи.

– Добро утро, момче – отговори Лион и продължи – наистина е много красива гледката. Може би едно от малкото неща, за които си заслужава да се събудиш още един ден. Не мислиш ли?

Младежът кимна и се приближи до мъжа. Лион седна на мястото си и подкани и младежът да направи същото. След минута виране в изгрева той поднови разговора.

– Лион Ламбер, така се казвам.

– Итън Хаузър, приятно ми е да се запознаем.

– Итън Хаузър? Да не си американец? – запита учудено Ламбер.

Младият мъж се засмя и отговори:

– Не, канадец съм.

– Аааааа – миг на прозрение изясни факта на Лион – ето защо говориш перфектно френски.

Двамата се впуснаха в галопиращ смях и установиха, че всъщност им е приятно да разговарят един с друг. И как няма да е, след като трудно се намираше събеседник, който да не те прати по дяволите на втората дума.

Всъщност, светът стана точно такъв какъвто си го представяха хората при мисълта за апокалипсис. Милиарди човешки животи – отнети, милиони животински и растителни видове – затрити. Трупове покриха

цялата планета. Малкото останали оцелели се впуснаха да задоволяват болните си амбиции и нужди. Някои трупаха пари и скъпоценности, други търсеха наркотици, трети изнасилваха и убиваха. Някои просто се опитваха да оцелеят в този Нов свят. На никого не му пукаше за нищо. Вече нямаше ред, политика и псевдо организираност. Настъпи така дългоочакваната анархия.

– Какво търсиш тук? – Лион Ламбер се върна в разговора.

– Търся хора – гласът на младежа беше твърд и непоколебим. В първия момент Лион го прие за шега и понечи да се засмее, но в последствие разбра, че не е.

– За какво са ти хора, момче?

– Търся хора, господине, хора, които да излекувам.

Младежът говореше спокойно и сериозно. От вида му си личеше, че не е някой нехранимайко, а добре възпитан и интелигентен човек.

– Да не си доктор или нещо подобно, момче, защото едва ли ще можеш да помогнеш на някой? Всички сме наясно със ситуацията.

– Не съм доктор, господине, аз съм лечител.

– Че каква е разликата? – попита Лион и се засмя с нотка на сарказъм в гласа си. – Не виждам нещо по-различно, момче. Така или иначе, и врачка да си, едва ли ще можеш да помогнеш на някого.

– Мисля, че мога, господине. – Той сложи рязко дланта си на челото на възрастния мъж. Лион Ламбер се опита да реагира, но в момента, в който той почувства дланта върху лицето си, всичко пред него потъмня и той изгуби съзнание.

Главата го болеше, а гърбът – още повече. Ламбер отвори очи и установи, че е спал пред скамейката, на която беше сутринта. Той се изправи и се хвана за главата, която го удостояваше с туптяща болка на всеки един удар на сърцето му.

– Да му се не види и хлапето! – Ламбер си изруга и се запъти към мястото, където живееше. Беше станало тъмно и леко хладно. Той потри ръцете си и ги прибра в джобовете на панталоните си, за да ги стопли. От това си действие той установи, че има някаква хартийка в джоба му. Той я изкара и погледна на лунната светлина какво всъщност е тя. В първия момент на видя нищо и затова изкара джобното си фенерче. Включи го и видя, че това е бележка. Бележка, оставена му от младежа. Той започна да чете съдържанието ѝ:

Господин Ламбер,

Съжалявам, че така се получи, но едва ли щяхте да ми позволите да ви лекувам с моите си методи. Както и да е. Вие вече сте здрав човек, който не трябва да се притеснява за живота си. Нищо освен насилствена смърт не може да ви убие отсега нататък. Да, господине, точно така, ракът ви вече няма да ви безпокои, нито пък радиацията. Колкото по-дълго избягвате конфронтации, толкова по-дълго ще живеете. Останалото е магия. Приятен живот ви пожелавам и не забравяйте, че не съм искал да ви навредя.

Искрено ваш

Итън Хаузър

Писмото беше написано с красив почерк, което увери Ламбер, че младежът не е лекар, защото те пишеха отвратително. Но какво всъщност се случи днес? Някакъв младеж се появи от нищото, казаха си няколко приказки и той изчезна при странни обстоятелства. Какво ли е имал предвид с това, че го е излекувал? Дали го е излекувал наистина? Или просто хлапето не е с всичкия си и има нужда от помощ. Но как? Нямахте лек против рака, нито против радиацията. Как е възможно? Колкото и да си блъскаше главата Лион Ламбер нямаше да узнае какво всъщност се е случило.

Итън Хаузър бродеше по света повече от година и помагаше на хората. Някои го приемаха с отворени обятия, други го гонеха и наричаха демон, а на някои просто не им дремеше какво ще направи с тях. Накрая той установи, че не може да продължава с вечното бродене. Сметна, че ще е по-добре да се установи някъде и хората да идват при него, разбира се тези, които желяеха. Самият той излекува много хора за тази една година, през която броди из света. Все повече човешки същества започваха да се събуждат с думите: Ако не беше това момче, днес можеше и да не се събудя. Светът започна малко по малко да научава за този месия, този млад мъж, който даряваше живот.

Итън Хаузър се установи в родния си Монреал, Канада. Той знаеше, че броденето е приключило и постави началото на мястото, в което щеше да се опита да спаси колкото се може повече човешки същества. Естествено нямаше много време. За година и половина трябваше да излекува около тридесет милиона души, непосилно число за него. Но той щеше да направи най-доброто, на което е способен.

За да запознае хората с настоящото си и вече постоянно място на

пребиваване, той използва Интерхолда. Интерхолда представляваше устройство, което праща зададената информация към всички приемници на информация. Всяко включено радио, телевизор или компютър щеше да получи изпратената информация. Всъщност цялата система беше, че Интерхолда имаше много мощен радио-предавател, който изпращаше информацията до сателитите в космоса и те пращаха тази информация до всеки уред, който можеше да я приеме.

В продължение на два месеца той работеше усърдно. Все повече и повече хора идваха при него да търсят помощ. Разбира се, те я и намираха. Имаше и доста, които просто идваха да му благодарят, че ги е излекувал, а са нямали възможност да изкажат уважението си. Такива като Лион Ламбер. Той почука на вратата една сутрин и на прага се появи младежът. Той изглеждаше уморен и недоспал. Но при вида на възрастния човек той се освежи.

– Виждам, че изглеждаш добре, господине – забеляза Итън и продължи – явно изгревите ти се отразяват добре.

– Така е момчето ми. – Лион извади златна гривна и я подаде към младежа. – Вземи, подарък от мен. Не успях да ти благодаря при срещата ни, бързаше много, явно си имал самолет за хващане.

Двамата се запревиха от смях също като при първата им среща.

– Беше на жена ми – Лион продължи – искам да я има човек, който дарява живот. Мисля, че и тя би искала това.

– Благодаря ти, това е голям жест за мен.

Лион Ламбер се просълзи и прегърна младежа.

– Надявам се някой да оценява това, което правиш, а не просто да се възползва от него. Сега ще тръгвам, но пак ще дойда. Виждам, че в Канада е хубаво. Е, не е като у дома, но поне ще разгледам различно място от Франция.

Възрастният мъж се обърна и с усмивка на лице се запъти нанякъде.

Итън Хаузър чу неистов шум, идващ отвън. Той стана и погледна през прозореца на стаята си. Навън имаше невъобразимо огромна тълпа, която приближаваше към неговата сграда. Той излезе навън на верандата си и зачака тълпата да се приближи. Сякаш цялото население на Земята беше дошло тук в този ден. Итън Хаузър нямаше и представа колко е прав.

– Какво става тук? – Хаузър попита първите хора, приближили се

до него.

– Идваме при вас. Искаме да ни излекуваш. Искаме да не сме смъртници вече. Идваме тук, за да го направим.

– Добре, но не мога да ви излекувам всичките – отбеляза лечителят.

– Колкото можеш, лечителю.

– Добре, един от вас да дойде вътре при мен.

Първият, който тръгна беше издърпан от останалите. Всеки се запъти към вратата на къщата, но и всеки се опита да попречи на всеки. Така се възцари един хаос и безредие. Хаузър започна да вика и се запъти да рътърва няколко човека, които се биеха точно пред него. В отговор на добрите си намерения той получи юмрук в лицето. Той падна и му се зави свят. В следващия момент усети силен шут в ребрата си и неистова болка премина през цялото му тяло. С останалите си работещи сетива той чу последните думи, които щеше да чуе през живота си:

– Щом не можеш да ни излекуваш всичките, тогава няма да излекуваш никого.

И настъпи тишина.

Лион Ламбер се беше изкачил на върха на телеграфната кула и облян в сълзи наблюдаваше безпомощно събитията. В този момент той видя в лицето на Итън Хаузър Исус Христос разпънат на кръста. „Колко глупави сме всички“, мислеше си. Той разбра, че случилото се преди хиляди години се случва отново. Знаеше, че се е случило, случва се и пак ще се случи, може би след още две хиляди години, никой не можеше да каже. На определен период от време се ражда човек, различен от другите. Човек с необикновени способности и дарби. Той е всеотдаен към човешкия род и се бори за благоденствието му. Дава всичко, дори и живота си, за да бъде полезен. Някои го наричат БОГ, други – ИЗВЪНЗЕМЕН, а трети – ПРОСТО ЧОВЕК. Лион Ламбер беше от хората, които не вярваха в богове или извънземни. Той вярваше в добрите намерения и в добрите хора. Вярваше, че във всеки човек има добро, но явно не знаеше, че освен добро във всеки човек имаше и зло.

КРАЙ

© Коста Сивов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11551>]